

POSTANOWIENIE

Dnia 27 listopada 2008 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 27 listopada 2008 r., skargi A. J.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 listopada 2006 r., sygn. akt XII C (...) wydanego w sprawie z powództwa Zakładów U.(...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P.

przeciwko A. J.

o zapłatę,

- 1. odrzuca skargę,**
- 2. oddala wnioski strony powodowej o zasądzenie kosztów postępowania wywołanego wniesieniem skargi.**

Uzasadnienie

Pozwany A. J., zastępowana przez profesjonalnego pełnomocnika, wniósł skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku Sądu Okręgowego w P. z dnia 23 listopada 2006 r.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Rozpoznawana skarga została wniesiona od orzeczenia sądu I instancji.

Zgodnie z art. 424¹ § 1 k.p.c., skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje od prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji kończącego postępowanie w sprawie, gdy przez jego wydanie stronie została wyrządzona szkoda, a zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze przysługujących stronie środków prawnych nie było i nie jest możliwe. Przepis ten wyraża zasadę, że

przesłanką dopuszczalności skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia jest wykorzystanie przez stronę przysługujących jej środków prawnych. Wyjątek od wskazanej zasady przewiduje art. 424¹ § 2 k.p.c., który w sytuacji, gdy strona nie skorzystała z przysługujących jej środków prawnych, dopuszczalność skargi uzależnia od kumulatywnego spełnienia dwóch przesłanek: istnienia wyjątkowego wypadku oraz występowania niezgodności z prawem o kwalifikowanym charakterze, wynikającej z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela. W przedmiotowej sprawie wyjątkowy wypadek, o którym mowa w art. 424¹ § 2 k.p.c., nie występuje.

Nie jest rzeczą Sądu Najwyższego przedstawianie okoliczności, które mogłyby przemawiać za potraktowaniem sytuacji jako wyjątkowej w rozumieniu powyższego przepisu, niemniej jednak można przykładowo wskazać, że istnienie takiego wyjątkowego wypadku może wchodzić w rachubę w sytuacji, w której strona nie skorzystała z przysługującego jej środka zaskarżenia z powodu ciężkiej choroby, katastrofy, klęski żywiołowej lub uzyskania błędnej informacji od pracownika sądu (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 2 lutego 2006 r., I CNP 4/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 113). Skarżący jakiegokolwiek tego typu okoliczności nie wskazał.

Należy z całą mocą podkreślić, że skarżący dysponował środkiem prawnym – apelacją, której prawidłowe wniesienie spowodowałoby możliwość merytorycznego zbadania zaskarżonego orzeczenia. Okoliczność, że apelacja została odrzucona nie stanowi wyjątkowego wypadku usprawiedliwiającego wniesienie skargi o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia od wyroku sądu I instancji. Skargę, jako niedopuszczalną, należało więc odrzucić (art. 424⁸ § 1 k.p.c.).

Pismo pełnomocnika strony powodowej z dnia 16 kwietnia 2008 r, nie mogło być potraktowane jako odpowiedź na skargę, skoro skuteczne doręczenie skargi nastąpiło dopiero w dniu 5 maja 2008 r. Od następnego dnia biegł termin do wniesienia odpowiedzi na skargę. Wobec tego, że odpowiedź taka nie wpłynęła, żądanie zasądzenia kosztów postępowania zawarte we wcześniejszym piśmie, nie mogło odnieść skutku.